

N-152: cap a Puigcerdà o cap al cel?

Carles Pernal

Recentment hem assistit a un nou accident a la perillosa N-152 de Barcelona a Puigcerdà al seu pas per la Garriga. En aquesta ocasió un grup de ciclistes amateurs, que sortien com molts diumenges al matí a fer els seus quilòmetres, van ser els "escollits". No és la primera vegada que el col·lectiu ciclista pateix un drama com el que ens ocupa. En aquesta ocasió un

vehicle amb cinc joves ocupants que circulava a una velocitat més alta del que permet la via va sorprendre per darrera, i després d'una corba, als esforçats ciclistes de Sabadell que feien camí cap a Tona. En un instant, en un obrir i tancar d'ulls, alguns dels ciclistes van saltar pels aires topant contra el marge dret de la carretera i les bicicletes quedaren aclofades a terra fetes un munt de ferralla. Per a dos d'ells fou l'últim esbufec damunt la bicicleta.

Noves vides perdudes, més famílies destrossades, més sang damunt aquesta carretera maleïda. Sang que la pluja s'emporta i tan sols els rams de flors dels familiars romanen com a testimoni del que allí va succeir. I de rams aquesta carretera n'és plena, com de plors, de patiment i de dol.

Què passa a la N-152 que continua sent una de les carreteres més tràgiques de l'estat espanyol? Si busquem culpables, l'Administració no se n'escapa. Cal buscar solucions a aquesta via, o bé ampliant la calçada o bé rectificat el traçat procurant evitar els punts negres. Però els altres culpables són els propis conductors que tenim el volant a les nostres mans. Es pot parlar de la política a seguir en la fabricació de cotxes: que si cal

disminuir-ne la potència, millorar la seguretat, etc., però en darrera instància nosaltres som responsables d'allò que fem amb els nostres vehicles i això implica no agafar el cotxe si un no està en condicions: si se sent cansat, si té son, si ha begut alcohol, si ha fet un àpat excessiu, etc.

El codi de circulació deixa clar que si es realitza un avançament cal deixar almenys un metre i mig de distància entre el vehicle i el ciclista. He experimentat, i segurament molts de vosaltres també, que quan et passa un cotxe, i ja no diguem un camió, a un sol metre de distància la por se't posa al cos, els pèls se't posen de punta, t'agafes fort al manillar i pregues a Déu perquè no passi res. I quan el maleducat conductor ja t'ha passat i has comprovat que continues viu, li alces el braç i l'escriu renegant. El maleducat, amb la seva velocitat, ni se n'ha assabentat, en cap moment ha estat conscient del risc de la seva maniobra. Continuarà circulant per les carreteres d'aquest país donant ensurts a tots aquells amants del pedal que pretenen fersalut sabent que algun dia poden perdre la vida a qualsevol pedalada.

Auto-immolació política

Josep Fortuny i Gallemí

La Roca del Vallès, 30 de juliol de 1998

El dia 29 de juliol de 1998, a la Roca del Vallès, set personatges es van auto-immolar políticament rebutjant 27 punts d'un ple extraordinari del nostre poble.

Els punts del ple que van rebutjar van des de rebre subvencions, execució d'obres d'un centre mèdic, l'asfaltat de carrers i també la venda d'uns terrenys i l'inici històric d'unes piscines municipals, una zona poliesportiva i un centre cultural que inclou una biblioteca municipal; unes inversions de més de 600 milions de ptes., tot pel bé del nostre poble i de tots els que hi vivim.

Atenció, aquestes inversions, en el seu dia, el Pressupost Municipal les havia aprovat sense cap vot en contra.

Naturalment, aquests polítics han fet un mal irreversible als partits que representen: Convergència i Unió, Independents de la Torreta i Esquerra Unida i Alternativa, el nou partit de Julio Anguita a Catalunya.

La seva única argumentació és que primer s'ha de fer un ple de moció de censura, provocat pel trànsfuga Josep Navascués (ex IC).

Cal recordar que els partits polítics també rebutgen el transfuguisme.

Aquests personatges que s'han auto-immolat han posat per davant els seus interessos personals als del nostre poble. Només cal pulsar l'opinió de la "gent del carrer" per saber el que pensen d'ells.

Potser han fet l'auto-immolació per la seva pròpia incapacitat i impotència

en veure que en 12 anys d'estar en el Govern Municipal (un d'ells és l'ex-batlle) no varen saber portar a terme els projectes que serveixen pel desenvolupament sanitari, cultural i lúdic-esportiu del nostre municipi.

El nostre desaparegut alcalde Romà Planas (a.c.s.) va encetar un canvi en el nostre municipi, que continua en Salvador Illa i tot el seu equip de govern (PSC, GIR i IC), assolint només en tres anys presentar els projectes abans esmentats, en haver fet un treball honest, amb rigor i de servei al nostre poble.

Ahir va quedar molt clar qui són els que "estimen el nostre poble" i els que no, deixant de costat la pertinença a un o altre partit polític.